

HET ROER OM FIETSEND DE WERELD ROND IN DRIE JAAR

Het andere leven

Frank van den Heuvel
f.vdheuvel@ed.nl

Aan de zijkant liggen de gedemonteerde kasten klaar om door de koper opgehaald te worden. Een laatste plant staat nog in de woonkamer. Beneden, in de garage, staan allerlei kleine spulletjes om binnenkort bij een kofferbakverkoop aan de man te brengen. Zo wordt het appartement van Harry en Roelie Morskate in Oirschot leger en leger. Ook het bed is al verkocht. Dat gaat over een paar weken de deur uit. „Dan gaan we alvast even kamperen in eigen huis. Kunnen we alvast wennen.”

Nog ruim veertig dagen, dan is het zover. Op 29 juni

hebben de Morskates zo'n beetje alles wat ze hadden verkocht en vertrekken ze. De laatste halte in Nederland is de notaris, waar de sleuteloverdracht van het huis wordt geregeld. Harry: „Dan zullen we waarschijnlijk nog een glaasje champagne drinken met de kopers en vertrekken we richting Vlaanderen.”

Het is een bijzonder avontuur dat Harry en Roelie Morskate aangaan. Ze laten huis en haard achter om in drie jaar de wereld rond te fietsen. Ruim 40.000 kilometer, als ze niet van de route afwijken. „Dus waarschijnlijk flink wat meer”, zegt Roelie. Vanuit België wordt Europa doorkruist richting Turkije. Dan gaat de reis naar Azië, Australië, Zuid-Amerika, Midden-Amerika, Noord-Amerika en terug naar Europa.

Het stel woont nu zo'n tien jaar in de Rijkessluisstraat in Oirschot. Zij is 42 en Friezin van geboorte, hij 54 en geboren en getogen Heerlenaar. Sinds 2012 maken ze al lange fietstochten. In eerste instantie waren het rondes: door Toscane, Sardinië, Puglia, Andalusië en rondom de Rijn, Moezel en Roer. Ze waren toen nog 'bourgondische' fietsers, vertellen ze. Harry: „Van b & b naar b & b of van hotelletje naar hotelletje. We vonden het heerlijk om aan het einde van de middag op een terras neer te ploffen met het gevoel: zo, dat biertje hebben we verdiend.” Roelie: „We waren echt trots op de afstanden die we maakten, maar de échte fietsvakantiegangers lachten erom.”

Begin 2015 gebeurde er iets dat hun leven zou veranderen. Bij een mountainbike-tochtje in de buurt van de Berkendonk-plas in Helmond voelde Harry zich niet lekker. „Het was die dag heel koud, we zijn als een dolle gaan fietsen. Opeens kreeg ik last. Een raar gevoel, dat via mijn hals en wangen wegtrok. Klachten die ik nooit eerder had. Maar goed, je gaat naar huis en denkt: dat gaat wel weer over. Een dag later vertelde ik het twee collega's en die zeiden direct: je moet naar de huisarts.”

Dat was een goed advies.

Harry Morskate onderging een open hartoperatie. De drie geplande bypasses werden er zes. Al voor de ingreep ging hij bewuster leven: gezonder eten, meer sporten. Na de

“
Als we terug zijn, hebben we helemaal niets meer, dan zijn we echt blut

– Roelie Morskate

operatie ging dat verder. Tijdens de revalidatie zat hij op de fitnessfiets naast 90-jarige dames. Het duurde hem te lang. „Na een week zat ik al bij Fysionova, hier in Oirschot.”

Morskate voelde zich als herboren. „Harry 2.0”, zoals hij het zelf noemt. De Morskates fietsten die zomer voor de eerste keer een lange tocht van A naar B: van thuis naar de Middellandse zee, de 'Groene weg'. Een jaar later toog het duo met de fiets naar Rome.

Fysiek was hij sterker dan ooit, maar de hartproblemen hadden ook grote impact op zijn werk. Hij keerde geleidelijk terug als afdelingsmanager bij de gemeente Helmond. Een goedbetaalde baan, maar druk, met veel verantwoordelijkheid en bijbehorende sores. „Na een half jaar merkte ik: ik heb alles goed op de rails, het gaat op alle fronten beter, maar die stress krijg ik niet geregeld. Mijn acceptatievermogen voor die stress was weg, ik werd boos op mezelf, wilde het gewoon niet meer.”

Uiteindelijk ging hij weg bij de gemeente. Geen fijne tijd. Om ertussenuit te gaan en alles te laten bezinken, koos het echtpaar voor een bijzondere fietstrip in de zomer van 2017. Roelie nam onbetaald verlof als projectmanager bij BMC, het grote adviesbureau voor overheden, en samen begonnen ze aan de Great Divide in Noord-Amerika. Een tocht van drie maanden van de Mexicaanse grens tot diep in Canada. Roelie: „Het was een heel andere manier van fietsen dan we gewend waren. Geen terrassen, geen hotels. Bijna alleen maar onverhard, in de middle of nowhere. We hadden een waterfilter nodig om te drinken, we wasten onszelf en onze kleren in beekjes, slapen in een tentje.”

Harry: „We hebben best getwijfeld: hoe gaan we dit vinden? Maar eigenlijk vanaf de eerste dag was het leuk. We hebben drie maanden elke dag gefietst en ontzettend genoten. Je bent één met de natuur. Het leven werd er zo puur en tegelijkertijd zo eenvoudig. Je hoeft niet na te denken welke broek je aandoet, want je hebt er maar één. De mensen die je tegenkomt, alle toevallige ontmoetingen op de route: geweldig. We gingen eigenlijk te snel om de drie maanden vol te kunnen maken en hebben omwegen gezocht. Toen we op Schiphol waren, zaten we net onder de 6000 kilometer. Die wilden we per se halen, dus zijn we naar Oirschot gefietst.”

Eenmaal thuis, terug in het grote, mooie appartement met al die luxe spullen, bleek het lastig afkicken. Harry: „Ik had eerlijk gezegd geen rekening gehouden met de impact.” Achteraf weten ze dat het een keerpunt is geweest. Ze misten de tijd die achter hen lag; 'eenvoudig en intens' werd 'veel en onbeduidend'. Als ze een documentaire over avonturiers zagen op Netflix wilde de heimwee op naar dat andere leven. Na vier weken keken ze elkaar aan en zei Harry: eigenlijk wil ik terug.

De Harry Morskate die ooit een sportwagen in de garage had staan, maatkakken droeg en regelmatig in restaurants was te vinden, sloeg samen met Roelie definitief een andere richting in. Ze gaven zichzelf tot december 2017 de tijd om te kijken of het zou kunnen: samen de wereld rond op de fiets. Qua financiën, familie, werk, huis. Eind november werd de knoop doorgemaakt. Harry: „We hadden een feestje met familie en natuurlijk werden we er elke keer naar gevraagd. In de auto op de terugweg zei Roelie: 'Ik ben het zo zat om telkens te zeggen dat we het nog niet weten'. Toen besloten we: we gaan het gewoon doen. Hoe weten we nog niet, maar we gaan.”

Roelie, op dit moment namens BMC gedetacheerd bij de gemeente Oirschot, heeft het geluk dat ze een terugkeergarantie heeft bij haar bedrijf: dat geeft zekerheid voor het moment dat ze straks weer in Nederland zijn. „We hebben dan helemaal niets meer, zijn dan blut, maar ik weet dat ik gelukkig weer snel aan de slag kan.”

